

Sygn. akt IV CSK 759/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku M. W. przy uczestnictwie J. W.
o podział majątku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Suwałkach
z dnia 31 lipca 2014 r., sygn. akt I Ca 372/13,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawczynie kwotę
3600 (trzy tysiące sześćset) zł z tytułu zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Uczestnik postępowania J. W. uzasadnił wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 31 lipca 2014 r., wydanego w sprawie o podział majątku wspólnego, tym, że „w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne polegające na uprawnieniu Sądu do ustalenia ogólnej wartości ruchomości, bez ustalania rodzaju tych ruchomości, ich ilości i poszczególnych wartości” oraz na „dopuszczeniu do częściowego podziału majątku wspólnego za zgodą obu małżonków w trakcie wspólności ustawowej”. Okolicznością uzasadniającą przyjęcie do skargi rozpoznania skargi była także - zdaniem skarżącego - jej oczywista zasadność, na którą miały wskazywać „przytoczone podstawy kasacyjne oraz wykazane błędy popełnione przez Sąd Okręgowy”.

W odpowiedzi na skargę wnioskodawczyni M. W. wniosła o odrzucenie skargi lub odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, względnie o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez stronę odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący nieskutecznie powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wykazanie tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania wymaga wskazania określonego problemu prawnego, który miał w sprawie wystąpić, zaprezentowania różnych możliwych sposobów jego rozwiązania oraz przedstawienia argumentów przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne

wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego zagadnienia, a ponadto o jego uniwersalnym charakterze, a zatem o tym, że jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Skarżący nie przedstawił takich jurydycznych argumentów, mających świadczyć o wystąpieniu w sprawie istotnych zagadnień prawnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., ograniczając się do wskazania kwestii, które nie są takimi zagadnieniami, stanowiąc jedynie powtórzenie w zmodyfikowanej formie niektórych zarzutów skargi. Uczestnik nie przedstawił do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu skonkretyzowanego, istotnego, abstrakcyjnego problemu prawnego, który budziłby poważne wątpliwości i wymagał wyjaśnienia w postępowaniu kasacyjnym, zmierzając wyłącznie do poddania kontroli zasadności podstaw skargi.

Uczestnik także nieskutecznie powołał się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a zatem na oczywistą zasadność skargi, gdyż nie uzasadnił twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego postanowienia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.). Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności, skarżący odwołał się ogólnie do podstaw skargi oraz pośrednio do ich uzasadnienia, co nie mogło zastąpić odrębnego, samodzielnego wyводу prawnego zmierzającego do wykazania oczywistości zarzucanych naruszeń prawa oraz ich skonkretyzowania. Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że uzasadnienie wniosku oraz podstaw skargi to dwa niezależne i samodzielne jej elementy konstrukcyjne, pełniące odmienną rolę, wymagające przedstawienia samodzielnej i właściwej dla każdego z nich argumentacji prawnej, nie można ich zatem utożsamiać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3,

poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz.38). Uzasadnienie podstaw skargi samodzielnie służy wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, że zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego stosownie do art. 520 § 2 i art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.